

Zoltay Livia

Életrészek

Szabályos arcú **nő ül** a presszóban, a sarokban. Az óráját nézi, közben ütemesen dobol zöldre festett körmeivel az asztalon. Az egyik körméről félig lekopott a lakk. Amíg a teájára vár, kifelé bámul az ablakon. Esik az eső, az esőcseppek koppannak a járdán. A felszolgáló megérkezik a teával, leteszi az asztalra. A nő belekortyol, de előtte megfűjja. A szemközti sarokban bárzongorista játszik melankolikus dallamot. A nő hallgatja. Valami eszébe jut. Ránéz a bárzongoristára és beugrik, hogy korábban látta már valahol. Volt köztük valami. Egyéjszakás kaland. **Nem tudta, hogy zongorázik...**

A **lány** a buszmegállóban **áll**. Sötét van, de még élénk a forgalom. Esik a hó. A fehér hópelyhek megmaradnak a fekete kabátján, nem olvadnak el. A lány felemeli a fejét, és hagyja, hogy a hópelyhek beterítsék az arcát. Hideg van, mégsem fázik. Jön a busz, amire várt. Felszáll, érzi a meleget. Leül az egyik ülésre. **Már nincsenek hópelyhek a kabátján...**

Hajléktalan **férfi fekszik** az aluljáróban. Rongyos takaróját magára húzza, hogy kevésbé érezze a huzatot. Egy könyvet olvas, a matracra előtt műanyag tál hever, az emberek abba dobják bele a pénzt. Kontyot viselő nő lép oda hozzá, lehajol és letesz elé egy dobozt. Étél van benne. A férfi ránéz a nőre, nem szól semmit, megfogja a dobozt, kinyitja, beleszagol és megnézi az ételt. A nő megfordul és elindul kifelé az aluljáróból. **A lánya volt...**

A **fiú** gyorsan **gyalogol**, nem akar elkésni, megígérte, hogy mindenképp ott lesz. Koradélutánra kaptak időpontot, az iskolának már vége, csak néhány háztömbnyit kell mennie. Könnyes a szeme, de nem a szélről. Folyik az orra, de nincs kedve megtörölni. Az apja és az anyja írt, hogy ott vannak már. A húga is megérkezett. Ahogy közeledik, egyre erősebben rázza a zokogás, már nem érdekli, mit gondolnak róla az emberek. Odaér a házhoz, az ajtóhoz. Lenyomja a kilincset. Mindenki ott van. Az öreg, beteg kutyája is. **Ma altatja el az állatorvos...**

Árnyak